Rob Schriel: Lef, doen en doorzetten

Wie met Rob Schriel praat, hoeft geen theoretische verhandelingen of ingewikkelde managementtermen te verwachten. Rob is een man van de praktijk, een pionier van de oude stempel die zijn visie op het waterwerk samenvat in drie heldere woorden: lef, doen en doorzetten. Waar anderen zichzelf 'waterexpert' noemen, houdt Rob het liever op 'waterverbinder'. Want waterbeheer gaat in zijn ogen niet over cijfers achter een bureau, maar over het verbinden van mensen om samen de schouders eronder te zetten.

Van de koopvaardij naar de barak

Zijn entree in de waterwereld in de jaren zestig was het resultaat van puur toeval. Als voormalig koopvaardij officier zocht hij een baan aan wal en via een tip van de buurvrouw belandde hij bij Rijkswaterstaat. Het bleek het begin van een gouden tijdperk. Met drie man sterk, een tekentafel en een gasstelletje voor de koffie nam hij intrek in een houten barak om de eerste contouren van de Rotterdamse havenmond — de eerste Maasvlakte — vorm te geven.
Het was de tijd van de pioniers. Zonder specifieke waterbouwopleiding, maar met een gezonde dosis zeemanslogica en de onmisbare steun van inspiratoren zoals professor Agema en Kees van der Burg, werd de basis gelegd voor de moderne Nederlandse delta. Directe lijnen met de ministers waren destijds heel gewoon; Rob dronk net zo makkelijk een wijntje met minister Smit-Kroes in het vliegtuig, om te adviseren over waterproblemen in Bangkok, als dat hij op de kade stond te pionieren.

Cowboy op de wereldzeeën

Toen de Noordzee geconfronteerd werd met grote olierampen, pakte Rob de handschoen op. Samen met een aantal collega’s bouwde hij de oliebestrijding vanaf de grond toe op. "We waren een beetje cowboys," blikt hij lachend terug. De blik bleef niet beperkt tot de Nederlandse kust; Rob trok de hele wereld over. Hij zette een cruciaal rampenbestrijding centrum op in het Caribisch gebied en gaf les aan universiteiten in China om de lokale visserij bewust te maken van olievervuiling. Het feit dat de stranden vandaag de dag schoon zijn en internationale verdragen zoals Marpol de standaard zijn geworden, is mede te danken aan de onvermoeibare inzet van deze generatie pioniers.

De lessen voor de Watermeester van de Toekomst

Als Rob reflecteert op het huidige waterbeheer, is hij kritisch, maar helder. Zijn grootste allergie? De doorgeslagen vergadercultuur en de eindeloze protocollen. "Toen ik net gepensioneerd was, liep ik door het hoofdkantoor in Utrecht." Alle vergaderzalen zaten vol. Ik dacht dat er een feestje was, maar ze bleken te vergaderen over het vergaderen. "Daar houd ik niet van, dan loop ik weg."
Voor de watermeesters van nu en de toekomst heeft Rob dan ook een dringende boodschap. We denken tegenwoordig te makkelijk dat we de natuur

in de hand hebben met onze modellen. We moeten beter kijken en luisteren naar de natuur, die haar eigen wetten en cycli kent. Maar bovenal is er weer een cultuur van daadkracht nodig. Over acute problemen, zoals de zeespiegelstijging bij Bonaire, wordt soms twintig jaar gepraat zonder dat er een spade de grond in gaat.

De watermeester van de toekomst moet volgens Rob weer durven beslissen, buiten zijn comfortzone durven treden en blind kunnen vertrouwen op zijn team. "Niet praten, maar poetsen." Geen onzin verkopen, durven aanpakken en vasthouden als het tegenzit. Want zonder geld, maar met het juiste vertrouwen en pure passie voor het vak, kom je nog altijd het verst"